

gang, at det i Virkeligheden er de samme Værdier, man har, som bliver vurderet højere, og at dert saaledes under en Højkonjunktur nok kan se ud til at være en Formueforøgelse, men i Virkeligheden ikke er det. Der kunde nu maaske siges: det gør ikke saa meget, om det er saadan paa Formueregnskabet, da alle ved, at det er saadan, og derfor tager vi ikke fejl af, hvordan det hænger sammen; vi forestiller os ikke, at det er et Udtryk for Statens Formue. Jeg finder ikke, at det er en gyldig Grund. Et saadant Formueregnskab bør virkelig vise Statens Formuebevægelser, saadan at man deraf kan se, hvordan Statens finansielle Stilling er, om der er Fremgang eller Tilbagegang. Men det er heller ikke rigtigt, at der ikke tages fejl deraf, at vi alle sammen ved, hvordan det hænger sammen. Jeg har oplevet, at en Skatte- lovsordfører og forhenværende Minister har brugt Statens Formueregnskab til at bevise, at Statens Formue under Krigssituationen saa nogenlunde holdt Stand, at den saa nogenlunde var den samme ved Krigens Slutning som ved Krigens Begyndelse. Det er imidlertid en fuldkommen urigtig Anvendelse af Statens Formueregnskab; til at bevise, at Formuen er den samme som forud for Krigen, duer det ikke.

Det interesserer mig derfor i høj Grad, at det ærede Medlem Hr. Rode i Gaar nævnte denne Værdistigning og havde Opmærksomheden henvendt derpaa. Ganske vist er det paa et lidt sent Tidspunkt; det forekommer mig, at han skulde have henvendt sin Opmærksomhed derpaa allerede for lang Tid siden, og at han skulde have belært sine Kolleger indenfor det radikale Ministerium og sine Partifæller om, hvordan det hænger sammen. Jeg vil anbefale ham nu, da han er blevet klar over, hvordan det hænger sammen — nu da det er et andet Ministerium, der aflægger Statsregnskabet —, at samle sine Partifæller og forklare dem, at den Tale, de har forkyndt rundt omkring i hele Landet, at Statskassen stod sig lige saa godt ved Krigens Slutning som ved dens Begyndelse, er fuldkommen urigtig; for i Statens Formue paa Statsregnskabet er jo ogsaa inkluderet disse mægtige Værdistigningsbeløb. Ved samme Lejlighed kunde han passende nævne for dem, at paa Statens Regnskab er der ikke opført noget Beløb for de vestindiske Øer; og det er ogsaa et Aktiv, som under den forrige Regering er brugt til at afholde løbende Udgifter af.

Jeg tror derfor, at hvis vi skal bedømme Statens finansielle Stilling ved Krigens Slut-

ning, er der ikke nogen rigtig Vejledning at hente i Statens Formueregnskab, men der er langt mere Vejledning at hente i et almindeligt sundt Skøn. Og dette Skøn vil jeg prøve paa at anstille ganske kort, idet jeg spørger: Hvis nu alt i det økonomiske Samfund, i det private Erhvervsliv, var lige med, hvad det var før Krigen, kun Statens Formue i det hele taget var den samme som nu, vilde Staten da være lige saa godt stillet, som den var i 1914? Jeg tror, enhver vil svare et ubetinget Nej derpaa. Men hvis det er rigtigt, er dermed ogsaa slaaet fast, at den Tid, som har været en for vort Land økonomisk set i høj Grad god Tid, en Penge- rigelighedens Tid i hvert Fald med kolossale Indtægter, er en Tid, som den daværende Regering har brugt til at svække vort Lands Stilling og dets økonomiske Modstandsevne overfor trange Tider i Fremtiden. Jeg tror derfor ikke, at denne Spekulation i en Verdenskonjunktur, idet man vil lægge alle disse Nedgangstiders Ulemper, som det private Erhverv og Staten er inde under, over paa den nuværende Regering, vil give nogen Gevinst.

Jeg vil derfor henstille til Regeringen at stille sig i Spidsen for et Arbejde paa at faa indført en Form for Formueregnskabet, der gav et klarere Udtryk for Statens virkelige Formuestilling.

Jeg vil dernæst knytte nogle Bemærkninger til Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Der er kommet Rygter ud om, at Regeringen agter at foreslaa en Ændring af Arbejdsløshedsloven, og der er sivet noget ud om, at der i disse Ændringer ogsaa skulde indeholdes den Bestemmelse, at til Arbejdsløhedskasserne skulde ogsaa Arbejdsgiverne bidrage. Jeg vil være Regeringen taknemmelig, hvis en saadan Ændring bliver indsat i Loven. Jeg vil mene, at det var fuldkommen rimeligt og naturligt, at ogsaa Arbejdsgiverne kom til at bidrage til Arbejdsløhedskassernes Udgifter. Jeg tror, man maa se paa Arbejdsløsheden som knyttet til en bestemt Produktionsform indenfor vort Samfunds Erhvervsliv. Den er knyttet til den Form, at der er faa, der er Arbejdsgivere, og mange, der er Arbejdere. Det er til Løn- arbejderformen indenfor vort Erhvervsliv, at Arbejdsløsheden er knyttet, og det forekommer mig da, at netop da denne Form medfører Arbejdsløshed, bør det ogsaa være den, der bidrager til de Udgifter, som er en Følge af Arbejdsløsheden. Dette Bidrag maa betragtes som en Driftsudgift, som skal afholdes af denne Form for Produktion indenfor vort Erhvervsliv, som er Skyld i denne Byrde paa Samfundet.